

بسم الله الرحمن الرحيم

ابتلائات و بشارت‌ها؛ پیشاهنگ تحقق نصرت!

(قسمت ششم و پایانی)

(ترجمه)

بعد از نصرت چه خواهد شد!

بر اساس دلایل و شواهد بطور یقینی ثابت گشته که نصرت تنها به دست الله سبحانه و تعالی بوده و هبه‌ای است که برای هریکی از بندگانش بخواهد، نازل می‌کند. نظر به دلایل و براهین ثابت گشته که نصرت به خواست الله سبحانه و تعالی نزدیک بوده و باید یک لحظه‌ای در انتظارش صبر کرد که هم‌چو یک چشم به هم زدن خواهد آمد. ابتلاء یکی از سنت‌های الهی است که تغییر و تبدیلی در آن راه ندارد، جز این‌که وی بخواهد و این‌که نشانه بشارت‌های مبنی بر قرب نصرت در افق ظاهر گشته است که جز انسان‌های بیمار دل و چشم‌های منحرف کمی انکارش نمی‌کند. این واضح است که مصائب و مشکلات از قبیل: فشار، تبعید، زندان، عقیم‌سازی و تمسخر، که حاملان دعوت در هرجا با آن مواجه می‌شوند، ابتلاء و امتحان الهی است:

﴿وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ (155) الَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَ إِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ (156) أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾ [بقره: 155-157]

ترجمه: و قطعاً شما را با برخی از (امور هم‌چون) ترس و گرسنگی و زیان مالی و جانی و کمبود میوه‌ها، آزمایش و ابتلاء می‌کنیم و بشارت بده به صابران! آن کسانی که هنگامی که بلائی بدانان می‌رسد، می‌گویند: ما از آن الله هستیم و به سوی او باز می‌گردیم! آنان (همان صابران با ایمانی هستند که) الطاف، رحمت، احسان و مغفرت پروردگارشان شامل حال آنان می‌گردد و مسلماً ایشان راه‌یافتگان (به جاده حق و حقیقت و طریق خیر و سعادت) هستند.

این ابتلاء الهی برای آنست که مؤمنان را پاک و خالص گرداند؛ پس هرکس قوی و ثابت‌قدم بماند، الله سبحانه و تعالی درجه و مقامش را بالا می‌برد و در روز رستاخیز وی را در مقام علیین قرار می‌دهد.

نصرت واقعی فقط تحت سایه دولت خلافت راشده بر منتهج نبوت که اسلام را تطبیق می‌کند، تحقق خواهد یافت؛ دولتی که اسلام اقامه آن را واجب گشته‌اند است؛ زیرا تنها نظام سیاسی است که الله سبحانه و تعالی آن را برای مسلمانان برگزیده است.

اصل در یک دعوت‌گر اینست که تحت هرنوع شرایط سختی برای تحقق نصرت فعالیت کند و این‌که از اسلام پاسبانی کند، برای اقامه خلافت راشده فعالیت کند، در دعوت خود سازش نکند و عزیمت و اراده خود را ضعیف نسازد! واضح است که نظام‌های فعلی حاکم بر جهان از جنگ با اسلام، فشار آوردن بر اهل آن و متلاشی کردن سرزمین‌های آن هرگز دست‌بردار نمی‌شوند.

بنابر این، دعوت‌گران باید این ابتلاء را که در دایره قضاء الهی است، غنیمت بشمارند و برای الله سبحانه و تعالی خیری از خود نشان دهند و بر عهد خود ثابت‌قدم بمانند، نرمی نکنند، به ضعف نگرایند و عقب‌نشینی نکنند؛ بلکه اراده قوی خود را بنمایانند، الله سبحانه و تعالی فرموده است:

﴿الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ [آل عمران: 173]

ترجمه: آن کسانی که مردمان بدی‌شان گفتند: مردمان (دشمنان برای تاختن بر شما دست به دست هم داده اند و) بر ضد شما گرد یکدیگر فراهم آمده اند، پس از ایشان بترسید؛ ولی (چنین تهدید و بیبی به هراس‌شان نیانداخت، بلکه بر عکس) بر ایمان ایشان افزود و گفتند: الله ما را بسنده و او بهترین حامی و سرپرست است.

دعوت‌گر باید یقین جازم داشته باشد که رزقش را الله سبحانه و تعالی می‌دهد و هیچ قدرتی در روی زمین نمی‌تواند مانع رزق شود که وی برایش مقدر کرده است؛ دیگر اینکه اجلیش نیز به دست الله سبحانه و تعالی بوده و هیچ قدرتی هرگز نمی‌تواند بدون حکم و خواست وی روحش را قبض کند!

دعوت‌گر باید همواره به انجام تکالیف و مسئولیت‌های خود مشغول باشد و دعوتش را آغشته به اعمال مؤثر کند تا دیدگاه روشن سرتاسری بوجود آید، مبنی بر این‌که إقامة اسلام و وحدت مسلمانان تحت سایه دولت خلافت راشده بر منهج نبوت واجب و ضروری بوده و باید مردی از میان خودشان، که شروط خلیفه در وی فراهم شده باشد، در رأس این دولت قرار گیرد و مسلمانان از ته دل با وی بیعت کنند تا امام‌شان گردد.

اصل بر اینست که دعوت‌گر باید فعال و با نشاط باشد، به رب خود اعتماد داشته باشد، با تفاؤل به استقبال آینده برود تا آن را با مبدأ خود بسازد و با عقیده و احکام رب خود در آن تأثیر گذار باشد. پس هر روزی که از عمرش می‌گذرد، باید حدیث یا مفهومی را در مسجد در میان جمعی از مردم بیان کند یا مذاکره‌ای همگانی داشته باشد، یا نوشته‌ای در جریده‌ها، مجلات و صفحات اینترنتی داشته باشد... الخ! دعوت‌گر باید مردم را برای إقامة خلافت راشده دعوت کند! در امور همگانی و عامه اشتراک کند، در مناسبات اطرافیان خود اعم از شادی و غم اشتراک ورزد، با افراد بانفوذ در شهر خود ارتباط گیرد تا دعوت خود را برای‌شان برساند و به بهترین روش با آن‌ها بحث و مجادله کند تا آن‌ها قضیه اسلام را خوب درک و فهم نمایند و دست و حمایت‌شان را از همکاری و تأیید تمام نظام‌های باطل بردارند؛ همانگونه که رسول الله صلی الله علیه وسلم عمل می‌کردند!

سخن آخری برای دعوت‌گران و آن این‌که: باید یقین داشته باشند که نصرت مثل رزق و اجل قضاء است و حدیث رسول الله صلی الله علیه وسلم که برای ابن عباس فرمودند، برای‌شان کافی‌ست:

«يَا غُلَامُ، إِنِّي أُعَلِّمُكَ كَلِمَاتٍ: إِحْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، إِحْفَظِ اللَّهَ تَجِدْهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعْنَيْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَاعْلَمْ: أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ، رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ» (رواه الترمذی؛ حدیث حسن صحیح)

ترجمه: ای جوان! من برایت کلماتی می‌آموزانم: از (دین و قافون) الله حفاظت کن؛ وی ترا حفاظت می‌کند، از (دین و قانون) الله حفاظت کن؛ وی را در مقابلت می‌یابی، وقتی چیزی می‌خواهی تنها از الله بخواه، وقتی کمک می‌خواهی تنها از الله کمک بخواه، بدان! که اگر تمام امت جمع شوند تا برایت خیری برسانند، چنین کرده نمی‌توانند جز همان خیری را که الله برایت مقدر کرده است و اگر جمع شوند تا برایت ضرری برسانند نیز چنین کرده نمی‌توانند جز همان ضرری را که الله بر تو مقدر کرده است، قلم‌های تقدیر از نوشتن باز ایستاد و نامه‌ها و صحف خشک و بیجانده شد.

مانند این حدیث را امام احمد در مسندش، طبرانی در الکبیر و الأوسط روایت کرده و در روایت حاکم در مستدرک و در روایت بیهقی در شعب الإیمان چنین آمده است:

«وَاعْلَمْ أَنَّ النَّصْرَ مَعَ الصَّبْرِ، وَأَنَّ الْفَرْجَ مَعَ الْكُرْبِ، وَأَنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا»

ترجمه: بدان که نصرت با صبر است و فرج و گشایش با سختی‌هاست و این‌که همراهی سختی آسانی است.

این مرحله‌ای است که امت اسلام در آن به اشکال گوناگون ابتلاء می‌شود و بشارت‌ها در آن ظهور می‌کند. بلی، مرحله صبر و استقامت. امت باید در این مرحله آمادگی خود را برای واقعیت بعدی (پس از نصرت) بگیرد و باید آمادگی داشته باشد که پس از نصرت چه خواهد شد و در چه وضعیتی بسر خواهیم برد؟ عدالت را چگونه منتشر نماییم؟ امنیت را در بین مردم چگونه تأمین کنیم؟ و چگونه مردم را در بین خوبی‌ها و نیکی‌ها رهبری کنیم؟

بنابر این، دعوتگران باید نسبت به الله واحد الأحد گمان نیک کنند، بر ابتلاءات صبر کنند، بشارت‌ها را تصدیق کنند، به رب شان که وعده نصرت، فتح و تمکین برای شان داده است، اطمینان و یقین داشته باشند! الله سبحانه و تعالی فرموده است:

﴿إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ﴾ [غافر: 51]

ترجمه: ما قطعاً رسولان و مؤمنان را در زندگی دنیا و در آن روزی که گواهان بپا می‌خیزند، یاری می‌دهیم و دستگیری می‌کنیم. بدون شک الله سبحانه و تعالی وعده خود را عملی می‌کند، دین خود را عزت داده و قدرت می‌بخشد، بر دشمن خود قاهر بوده و شکستش می‌دهد و بندگان مؤمن خود را نصرت می‌دهد؛ اگرچه مدتی طول کشد!

برگرفته از شماره 420 جریده الرایه

نویسنده: استاد محمد جامع (أبو أيمن)

مترجم: محمد مزمل